

אכתקוים ארותי

חג שמח גם לכם, באמת, ובאשר לתלונות ולטרונות על שאינני מפרסמת את מכתביכם, ברצוני שתדעו אחת ולתמיד, כי אין לי כל סיבה לנהוג אפיה ואיפה, כפי שאחדים מכם סבורים, אלא שצר המקום החכיל את כולכם. ולהבא, בקובלנות מעין אלו, אבקשם לפנות לעורך היקר שלי ישירות. הוא מקציב לי את המקום. למה שאני אסבול במקומי? חזן בעד תשומת הלב.

★ ★ ★

פנים אר פנים

לאחר שכבשו את רוב הגבעות באזור הצפוני של הארץ, לא נותר להם אלא לכבוש לבבות. בעוד המשימה הראשונה עברה עליהם בהצלחה, הרי ש'1214/51) מתלבטים עדיין בנוגע לטקטיקה בה ינקטו במבצע לבבות. על כל פנים, וכצעד ראשון להגנה, הייתי מציעה לכן שתפתחו בהתקפה בצורת שיגור מכתב יורקלהבות. באשר לקרב עצמו — מבטיחה לכם שברגע שתעמודנה פנים אל פנים מול האויב, הנצחון הוא כולו שלכן, סמכו על הדודה. לסיכום: (א) ההתמודדות בין שני הצדדים מותנית על בסיס שווה, היינו: עד גיל 18. (ב) הופעה חיצונית נאה — הכרחית. (ג) בשאלות נוספות, וא לפנות לשאול ביבר.

★ ★ ★

כשאבא לא מאמין

אין כל סיבה שלא תכתבו אל (1214/52), ולו לפחות להוכיח לאביה כי מכתבים אלה אינם מפוברקים. 'מדורך, רותי, הוא הכי מעניין לדעתי. אבל אבי סובר אחרת. הוא טוען שכל המכתבים במדור שלך, הם בלוף אחד גדול. בכדי להוכיח לו שלא כך הובר, אני כותבת לך מכתב זה, ומבקשת את מה שבעצם כולם מבקשים. היינו, חבר להתכתבות."

הנושא החביב עליה במיוחד, ואינני מתפלאה, הוא ישראל. כי גלה (זהו שמה) נולדה בארץ ואולצה, לדבריה, לנסיע לקולומביה, יחד עם הוריה. אבל זה עדיין לא הכל. לגלה חברה טובה, שהיא, ולא במקרה, נולדה בקולומביה, ומשתוקקת מאוד להחליף מכתבים עם חברו הישראלי ובשפה האנגלית. תמונה רצויה, בבקשה.

★ ★ ★

כך השאר

לפניכם המכתב הקצר והמעניין ביותר שקבלתי מעורי.

"גילי 16½ ואני אומללה. אנא, הוסיפי מספר וכל השאר, ותודה". (1214/53). גם לך.

★ ★ ★

מה עושים?

כאשר (1214/54) עוברת בחוצות ירושלים ומנסות באתם יודעים-מה שלהן, הן גורמות לסקקי תנועה. אין גבר, ויהא זה קצריארי, שלא יפנה מבטו אליהן. אלא שהן שואלות, ובצדק, בשביל מה זה טוב, אם למרות כל ההצ'חה והאמביציות להגיע למרומי האולימפוס או אולימפייה (היינורדן) — אין עם מי לדבר, וזה. אז מה עושים? אז "אנו מעוניינות להכיר שני בחורים גבוהים, שגילם נע בין 20-22 שנה, ושרואים עצמם מתאימים" — אז בבקשה. תאמינו, ואולי אין זו אגדה, כמו שאומרים צירי הקונגרס הציוני.

★ ★ ★

אם כבר, אז כבר

סוף-סוף, ירושלמי עם דם. והפעם נחסוך בתאורו, מאחר והעתק ממנו לפניכם. אומנם נדרשה ממנו מידה רבה של אומץ, הוא טוען, אבל היות והשד אינו נורא כל-כך, "החלטתי שאם כבר לשלוח מכתב, אז למה לא תמונה?" ולענין: "אני בחור בן 21 שנה. מקצועי מסגר מכני. וכל נערה שתיכנס לעיר הבירה, תוכל למצאני בין הכרולים והגרוטאות של אוס-טריכר."

מכיון וכאמור (1214/55) הוא בחור עם דם, היה רוצה לקחת שגם את, במידה ותחליטי לכתוב אליו, תגלי אותה מידה של עוזרות, ור תשלחי לו תמונה. או דחילק, אל תביישי את הפירמה.

★ ★ ★

רוח וחומר

תוכלו לראות בזה מכתב ככל המכתבים, ואפילו מכתב שיגרתו למדי. אולם, יתכן ש'1214/56) אינן דהקא שיגרי תיות. "אנו שתי נפשות המחפשות נפש מלימודים ומהגברורים בסביבה. כן! אנו שמיניסטיות ותו לא. המבקשות, עיסוקי כלשהו בין תרגיל במתמטיקה לבין סרק בתניך, והכחנה להתכתבות. והתכתבות עם שני טיפוסים סבילים, משכילים וכי' וכי'. הנושא: שתיים בגיל הטיפש-עשרה. אוהבות לבלות בדרך כלל, אעפיי שעכשיו אין כמעט זמן לך. בילוי, היינו: טיולים, מסיבות, סרטים ומחזות. אחד גיסא. דימון ראניון שכספיר, זולא, טגורי ורוסו, מאידך גיסא. מכאן יוצאת סינטזה של רוח וחומר."

על הנושא להחת צמד של שניים (כמוהן). וכרגיל, גבוהים ונחמדים, פלוס כל המעלות המקובלות.

★ ★ ★

החלבן שלי אומר שיש הרבה כסף בארץ. אלא שכל אחד חייב אותו למישהו אחר.

★ ★ ★

שלושה חברים

אם להשתמש בביטוי הנדוש, הייתי אומרת ש'1214/57) נשמעים כשלושה מוסקטורים. אלא שאליה וקוץ בה. כי האחד גבוה, ואילו השניים — נמוכים. אבל אל דאגה, הם גבוהים ברוחם, ואתן יכולות להאמין לי. אז אם אתן שתיים נמוכות ואחת גבוהה (ולא להיפך, חלילה) תוכלנה, מן הסתם, להתחת שישיה אידיאלית, כמו מגן-דוד.

★ ★ ★

צעירה פשוטה וחמימה

יש לי חשך נוראי ש'1214/58) נמנה על הרומנטיקאים אשר להם כבר אין תקנה.

"אינני יודע כיצד לפנות אליך, האלמונית, כדי שתכתרי את המספר שלי ותשלשליהו בקלפי של הגורל. ואז ייפגשו מכתבינו אישם בנקודת המרחב של חיים, געגועים, חלום מות ומאבק. לא ידעתי את גזן עניך וקלסתר פנייך. אף לא את שמך. רק זאת ידעתי, כי את צעירה, פשוטה, חמימה. ובך אותה כנות של אשה ואדם. ולכן כל-כך רציתי אותך, ביחוד שהסתיו היה בא באפרוריותו, והוא דורש מאתנו במפגיע שנמצא לנו בן-לחיה, נוסף לספריה-לימוד שכבר חזרו ונצמדו אל חיינו."

לא יודעת איך אצרך, אבל אני כבר מתמוגגת.

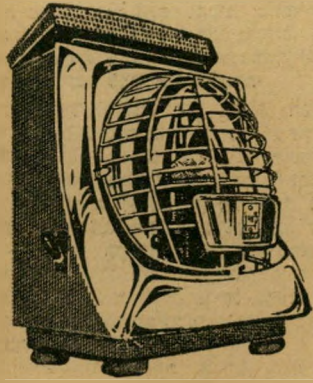
ציפור קטנה לחשה לי...

ובכן, דוד סמואל עשה זאת. נכדו השחרחר ויפה התואר של הלורד סמואל, הנציב הראשון ליהודה, נשא לאשה את רינה דפני בתנוכה. . . גם בביתו של סם דוכינר צלצלו הפעמונים. בתו דנה החארתה עם אחיה הצעיר של סוניה אברמוביץ, דוגמנית לשעבר. . . אין ספק שמאירה גרא ממשיכת יודעת את מלאכתה. היא הצליחה להיפטר משכמיה (פלרינה בלעז) צעקנית א להיניין-סנספילד, אותה מכרה, עם חיוך מסויים, לשגריר ארצות-הברית בישראל, מר אוגדן ריד. . . מקסימה כתמיד, ויותר, נראתה רות ריין מסובה ליד שולחן אחד בחברת בעלה ובתה יעל, בקפה היפואי אריאנה. באותה הזדמנות, ביקשה יעל מהתזמורת לנגן את המנגינה ילדי פיראוס מתוך הסרט רק בימי חול, ולא רק מפני שמנגינה זו חביבה עליה, אלא גם משום שבמאי ושחקן הסרט, ג'ולד ראסין, ואשתו מזינה מרקורי, הם ידידה של יעל.

קרר.. קרר!

אבל בבית חם ונעים, כי אבא קנה חשנה את התנור החדש והמשוכלל ביותר מהתוצרת המפורסמת של "אמקור".

3 דגמים לבחירתך. לפי תקציבך

אמקור

